

Miklavž Komelj

TRI PESMI

Nekdo je odprl vrata v hlev.

Notri je teliček. Čisto bel.

Ko se bo storil beli dan,

bo moral biti zaklan.

Sveta Barbara je vstopila.

Prišla je, da ga bo tolažila.

Teliček pa je tako vesel.

Čisto majhen je, čisto bel.

Prime ga za glavo. Boža ga.

On ji dolge prste sesa.

Celo noč je pri njem ostala.

Celo noč je pri njem jokala.

Teliček je potolažiti ne zna.

Njene bolečine ne pozna.

*

Maló naprej je bil zaliv.

Tja je šla človekova hči.

Šla je mimo ribiča.

Že od daleč ga je videla.

Ribiča rečemo zato,

da ji ne bo razpadlo oko.

Bil je od Sonca tako obsijan,
da je bolj kakor Sonce žarel sam.

Na njeni poti je mirno stal.
Ribiške mreže je v morju pral.

Kako je šla mimo, ni vedela.
Stal je na travi. Naprej je šla.

Pride v zaliv. Sleče se.
Po belem pesku v vodo gre.

Zaplava. Vsa voda jo zaboli.
Tisti ribič se v morje spusti.

Ona vidi, da plava na njeno stran.
Voda ji že prebada dlan.

Plava nazaj. On za njo.
Ko ona pride ven, ga prosi tako:

Ne hodi iz vode, samo iz vode ne! –
Poklekne na kamen in strašno jokati začne.

Ve, da on ničesar noče.
Žalostna je, ker so solze vroče.

Iz vode se dviga zlato nebo.
On pride do nje kakor drevo.

Ona zagleda veliko stvari.
On se počasi v morje spusti.

Ona ga vpraša, če bo prišel nazaj.
On plava. V laseh se mu sveti smehljaj.

Tega, kar je sanjala,
ni še nikomur povedala.

Srce ji divje bije,
ko se k meni privije.

k m... * ...
if umjeni v...
v spovedni...

Ona gre v dolino,
pade na kolena,
prosi, da bi hitro
videla jelena.

Vrbe so pri miru.
Potok tiho teče.
Vsi jeleni daleč.
Jelen teče, teče.